

מי ישתה את מיץ התפוזים?

עקר האשר בחיים אינו במרחבים הגדולים שמחוצה לנו,
אלא... בד' האמות שיוצר לו האדם בביתו, בקרב משפחתו.
(הרבנית נריה, "מול מבוכת המתירנות")

כתבה: תמר זקס

אחר הצהרים, כשהשמש נטתה אל שולי השמים, צעדה
הרבנית נריה לביתה. בידה האחת אחזה בסל מלא תפוזים,
ובידה השנייה שמרה קרוב ללבה חבילת דפים מלאים
בדברי תורה שכתב הרב נריה.
"כשאגיע הביתה," חשבה הרבנית רחל, "אבחר מהסל תפוז
כתם ועגלגל, אחצה אותו לשני חצאים, אסחט לי ממנו
מיץ תפוזים בריא, טרי וגם טעים."

הרבנית התקרבה לביתה בצעדים גדולים, חצתה
את הגנה הירקה, פתחה את הדלת ונכנסה. לאחר
שהניחה את ערמת
הדפים על השלחן
שבחדר הספרים,

הביאה את סל התפוזים אל המטבח,
בחרה מתוכו תפוז כתם ועגלגל
וסחטה לה מיץ תפוזים.

לא הספיקה הרבנית לברך על מיץ התפוזים, ומהדלת נשמעה נקישה. הניחה הרבנית נריה את הכוס על השלחן, פתחה את הדלת לרוחה, ושמחה גדולה מלאה את לבה. בכניסה עמדה קרלה השכנה. "מה שלומך קרלה? איך את מרגישה?"

"ברוך השם! אני מרגישה מצוין!" ומה שלום הילדים?"
"הילדים?" צחקה קרלה, "שיהיו בריאים, שובבים כרגיל! לרגע אינם נחים!"
"רחל", הוסיפה קרלה, "כלם יודעים שאת עוזרת לעולים חדשים, לכן באתי היום לספר לך על משפחת עולים שהגיעה מתימן לפני כמה ימים. לילדים הקטנים אין מעילים לימות החורף!"

"טוב שבאת לומר לי!" שמחה הרבנית, "מחר, השכם בבקר, אביא להם סל תפוזים ואראה איך אפשר לעזור לילדים החמודים."

הרבנית נריה הגישה את מיץ התפוזים לקרלה. ברכה השכנה על מיץ התפוזים ושתתה לרויה. הודתה לרבנית, נפרדה ממנה לשלום והמשיכה בדרך.

בְּחֶרֶה הַרְבֵּנִית נִרְיָה מֵתוֹךְ הַסֵּל תַּפּוּז נּוֹסֶף, כְּתָם וְעַגְלָגֵל,
חֲצָתָה אוֹתוֹ לְשָׁנֵי חֲצָאִים וְסֻחָטָה לָהּ שׁוֹב מִיץ תַּפּוּזִים.
לֹא הִסְפִּיקָה הַרְבֵּנִית לְבָרֵךְ עַל מִיץ הַתַּפּוּזִים, וּמֵהִדָּלֶת נִשְׁמָעָה שׁוֹב נְקִישָׁה.
הַנִּיחָה הַרְבֵּנִית נִרְיָה אֶת הַכּוֹס מִיָּדָהּ, פְּתָחָה אֶת הַדָּלֶת לְרוּחָה,
וּמִיָּד מִלְּאָה שְׁמָחָה גְּדוּלָה אֶת לְבָהּ.

בִּפְתַח הַבַּיִת עָמַד יֶצֶק הַשְּׁלִיחַ, וּבִידוֹ חֲבִילָה גְדוּלָה.
“הִבֵּאתִי אֶת הַמַּחְשֵׁב הַחֲדָשׁ שֶׁהִזְמַנְתְּ, סֵפֶר בְּקוֹל נִרְגָּשׁ.
”תוֹדָה רַבָּה! הַמַּחְשֵׁב בּוֹדָאי כָּבֵד מְאֹד, בּוֹא וְהִנַּח אוֹתוֹ עַל הַשְּׁלֶחָן בַּחֲדָר הַסְּפָרִים,
”שְׂמַחָה הָרַבָּנִית רָחַל, ”מֵהַיּוֹם אוֹכֵל לְהַקְלִיד בֵּיתֶךָ קֵלוֹת אֶת דְּבָרֵי הַתּוֹרָה שֶׁל הָרֵב.
לְאַחַר שֶׁהִנִּיחַ יֶצֶק אֶת הַמַּחְשֵׁב בַּחֲדָר הַסְּפָרִים, הִגִּישָׁה לוֹ הָרַבָּנִית אֶת מִיץ הַתְּפוּזִים.
יֶצֶק בָּרַךְ וְשָׂתָה לְרוּיָה, הוֹדָה לְרַבָּנִית וּמָהָר לְדָרְכּוֹ.

בַּחֲרָה הַרְבֵּינִית נִרְיָה מֵהַסֵּל תַּפּוּז נּוֹסֶף, כָּתֵם וְעַגְלָגֶל, חֲצָתָה אוֹתוֹ לְשָׁנֵי חֲצָאִים
וְסֻחָטָה לָּהּ שׁוֹב מִיץ תַּפּוּזִים. לֹא הִסְפִּיקָה לְהִתְיַשֵּׁב לְצַד הַשְּׁלֶחָן,
וְאֵל הַמִּטְבָּח נִכְנָס בְּדִלּוּגִים הַנֶּכֶד חַיִּימ'קָה הַקָּטָן.
"סִבֵּיתָא! שְׁלֹזִים! מַה שְׁלוּמָךְ?"
"אֲנִי, בְּרוּךְ הַשֵּׁם, טוֹב, תּוֹדָה! וְאַתָּה, אֵיךְ אַתָּה מְרַגֵּישׁ?"
"גַּם אֲנִי מְרַגֵּישׁ מְצִיָּן! חֲזַרְתִּי עִכְשָׁו מִמִּשְׁחָק כְּדוֹרְסָלוֹ!"
אִם כֵּן, אַתָּה וְדַאִי עֵיף וְצָמָא, הִנֵּה לָךְ מִיץ תַּפּוּזִים בְּרִיא, טָרִי וְגַם טְעִים.
חַיִּימ'קָה בֵּרַךְ עַל מִיץ הַתַּפּוּזִים וְשָׁתָה לְרוּיָה,
הוֹדָה לְסַבְּתָא רַחֵל בְּחִבּוּק וּנְשִׁיקָה וְהִמְשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ.

רצתה הרבנית נריה לבחור מהסל תפוז נוסף, כּתם ועגלגל,
אך באותו רגע נכנס אל המטבח הרב נריה.
"האם תרצה לשתות מיץ תפוזים בריא, טרי וגם טעים?" שמחה לקראתו הרבנית.
ראה הרב את סל התפוזים ואת הכוסות הריקות המונחות בכיור, והבין מיד.
הוא סדר את הכפה שעל ראשו ולטף את זקנו. "אשמח לשתות
מיץ תפוזים בריא וטעים."

סחטה הרבנית תפוז כּתם
ועגלגל והגישה לרב
כוס מיץ תפוזים.
"רעיתי, שבי בנחת ושתי את
מיץ התפוזים!" חייך הרב
והגיש לה בחזרה את
כוס מיץ התפוזים.
הודתה לו הרבנית,
ברכה על מיץ התפוזים,
שתתה אותו לרוייה
ופנתה אל חדר הספרים
להקליד את דברי התורה
של הרב נריה.

